

În acest articol ne propunem să intervenim cu argumente lămuritoare despre miturile și adevărurile referitoare la personalitatea lui Mihail Eminescu. Prenumele lui Eminescu era Mihail, nu Mihai. Când a fost omorât (nu a murit!), Mihail Eminescu avea 39... și ceva de ani, era deci în al 40-lea an al vieții, deoarece anul nașterii sale era 20 decembrie 1849! În registrul Junimii stă scris: „Născut la 20 decembrie 1849 (de Sf. Ignat)”. Matei Eminescu declara, încă din 1895, că pe o Psaltire a familiei, pe pagina albă unde se notau diferite evenimente, tatăl lor, Gheorghe Eminovici, scrisese:

„Astăzi, 20 decembrie 1849, la 4 ceasuri evropenești, s-au născut fiul nostru Mihail”. La 15 ianuarie 2015 a avut loc prezentarea volumului „Maladia lui Eminescu și maladiile imaginare ale eminescologilor”, apărut sub coordonarea Fundației Naționale pentru Știință și Artă și a Academiei de Științe Medicale. Merită menționate numele celor care pun noul diagnostic asupra morții lui Eminescu drept malpraxis medical, ignorându-i pe reputații eminescologi care sunt de altă părere: prof. univ. dr. Irinel Popescu, acad. Ioan Aurel Pop, dr. Cecilia Cârjă, dr. Ioana Bonda, acad. Victor A. Voicu, prof. dr. Octavian Buda, prof. dr. Dan Prelipceanu, prof. dr. Călin Giurcănescu, conf. univ. dr. Bogdan O. Popescu, prof. univ. dr. Eduard Apetrei, dr. Codruț Sarafoleanu, prof. univ. dr. Vladimir Beliș.

Prefațator: acad. Eugen Simion. De asemenea, în mod straniu, unii intelectuali literari, precum Perpessicius sau Călinescu, au refuzat posibilitatea ca Eminescu să fi scris ceva de valoare după 1883. Un cunoscut eminescolog, editor intens și avizat, care a cercetat, la Vatican și Viena, arhivele neștiute despre Eminescu, se numește Constantin Barbu. Cărțile sale - Codul invers. Arhiva înnebunirii și uciderii nihilistului Mihai Eminescu (20 vol.) - aduc lumină în acest caz de crimă instituțională, Regele și Titu Maiorescu fiind direct implicați.

În volumul Cartea Trecerii, „Boala și moartea lui Eminescu” (Editura Piatra Seacă, 2009), eminescologul Nae Georgescu aduce în prezent textul apărut în *Universul*, la 28 iunie 1926, și reluat în *Cuvântul Ardealului* din Cluj, la 1 iulie 1926, respectiv în *Primăvara*, Sânnicolau Mare, la 4 iulie 1926. Textul cuprinde relatarea frizerului D. Dumitru Cosmănescu („Dumitrache”, așa cum îl numea Eminescu), care venea să-l tundă pe poet în perioada ultimei sale internări la sanatoriul Caritatea al doctorului Alexandru Șuțu. Acesta a fost și confidentul poetului în anii spitalizării forțate. Conform relatării sale, D. Dumitru Cosmănescu l-a ținut în brațe până la sosirea medicilor.

„Un modest cetățean, mic de stat și cu o bărbuță albă, a suit alaltăeri scările redacției noastre, voind să ne facă o comunicare. Din ziare, știa că se va face un serviciu divin de pomenire a lui Eminescu, și

venea să ne spună și el ce știa, personal, despre pomenitul de azi. Modestia acestui om dă o valoare specială datelor furnizate de el, date cari nu sunt în nici un caz lipsite de interes. D. Dumitru Cosmănescu, fost într-o vreme coafor al Regelui, având prăvălie sub vechiul Jockey-Club, <<îl servea>> adeseori pe Eminescu, care venea acolo împreună cu alți prieteni. «Era un om domol și foarte așezat. Vorbea totdeauna frumos, ori cu cine ar fi stat de vorbă. Și avea mare plăcere să-l servesc eu. Cum intra întreba: „Da' unde e Dumitrache?”

Eu, ca unul care, slavă Domnului, la vârsta mea pot zice că sunt <<specialist>> și că am servit mii și mii de oameni, mi-aduc aminte și acum că avea un păr frumos negru, ondulat, dat peste cap. Mustața, mică, era tot neagră. De'mbrăcat nu l-am văzut niciodată rău îmbrăcat, îi plăceau cravatele negre, făcute <<fundă>>. Vorbea cu mine, vorbea cu lucrătorii, și mai ales ședea de vorbă cu d. Ardeleanu, patronul meu de pe vremuri, povestind tot felul de lucruri, fiindcă Ardeleanu era om citit, și fusese și la Paris, studiind să se facă avocat. Când s-a întâmplat nenorocirea că s-a îmbolnăvit, Eminescu a fost dus la Șuțu, unde i s-a dat o cameră a lui, mai bună ca altora. Mă chema tot pe mine să-l servesc și acolo, și mă duceam bucuros. Uneori veneau să-l vadă prieteni, Grigore Manolescu, Hasnaș, și alții care-i ziceau lui Eminescu <<maestre>> și el râdea, bătându-i pe umăr.

Cât a stat la Șuțu, eu cel puțin nu l-am văzut altfel decât scriind. Scria toată ziua, coli peste coli, și era foarte liniștit. Dar soarta a făcut însă ca într-o zi să-l văd murind, aș putea zice, pe brațele mele... Venisem la Șuțu, cam pe la 3 după amiază. Pe la vreo 4, cum era cald în cameră, Eminescu zice uitându-se lung la mine: <<Ia ascultă, Dumitrache, hai prin grădină, să ne plimbăm și să te învăț să cânti Deșteaptă-te, Române!>>. Eu care știam că nu e bine să-i fac împotriva am ieșit cu el în grădină, unde se vede că-l trăgea soarta. Și a început să cânte Deșteaptă-te, Române, și eu după el.

Cânta frumos, avea voce. Cum mergeam amândoi, unul lângă altul, vine odată pe la spate un alt bolnav d'acolo, unu' furios care-a fost director sau profesor de liceu la Craiova și, pe la spate, îi dă lui Eminescu în cap cu o cărămidă pe care o avea în mână. Eminescu, lovit după ureche, a căzut jos cu osul capului sfărâmat și cu sângele șiruindu-i pe haine, spunându-mi: <<Dumitrache, adu repede doctorul că mă prăpădesc... Asta m-a omorât!>>. L-am luat în brațe și l-am dus în odaia lui, unde l-am întins pe canapea. I-am potrivit capul pe pernă, și când am tras mâna, îmi era plină de sânge. Au venit doctorii, cu Șuțu în cap, și ne-au spus să tăcem, să nu s-audă vorbă afară, că nu e nimic... Dar după o jumătate de oră, bietul Eminescu murise!» Modestia și simplitatea povestitorului nu scad întru nimic caracterul dramatic al acestor ultime ceasuri ale nefericitului poet.

Faptele povestite aici sunt consemnate, de altfel, mai de mult, de acei cari, în vreme, au stabilit condițiile în cari Eminescu a fost ucis de un dement, datorită firește numai unei regretabile lipse de

supraveghere din partea administrației ospiciului unde și criminalul și victima se găseau la un loc”. De menționat că opera editată de Maiorescu nu este varianta finală a lui Eminescu, nu are aprobarea sa, BT-ul său. La rugămințile insistente ale lui Eminescu, Titu Maiorescu a refuzat să îi restituie cufărul plin de manuscrise. Această ladă sau zestre de documente va fi donată de Titu Maiorescu, în

1902, Academiei Române pentru valorificare culturală.

Deci, vreme de douăzeci de ani, deținătorul-hoț al acestui patrimoniu a fost exclusiv Maiorescu! Avem, după părerea noastră, un caz similar între creatorul autoritar în spațiul public și elevul care își depășește, prin genialitate, mentorul și epoca (v. Mozart-Salieri). De pildă, în jurnalul „controlat” chiar de el, Titu Maiorescu îl menționează adesea pe Eminescu, dar încetează brusc, pentru totdeauna, să o facă începând din 1883, nici măcar în memoriam sau ca un fapt de cultură românească reparatorie. Același an 1889 va fi fatidic (ce întâmplare ironică a sortii!) pentru Veronica Micle (august) și Ion Creangă (31 decembrie).

Potolirea lui Eminescu a fost astfel desăvârșită pe o filieră internațională și apoi locală, națională. P.P. Carp îi transmitea lui Maiorescu, de la Viena: „Mai potoliți-l pe Eminescu!”. După tot acest hățis de minciuni, enigme și ipoteze amăgitoare, situații create în mod fals drept mobil infailibil pentru a adânci controversa și neadevărul (de pildă, Titu Maiorescu primea un bilet tulburător de la soția lui Ioan Slavici: „domnu’ Eminescu a înnebunit”), acel fir de adevăr va persista și va fi găsit de aceia, puțini totuși, care au priceput un geniu.

Într-unul din buzunarele Poetului se afla un carnetel în care erau scrise... poezii. Cea din urmă a fost scrisă chiar cu o oră înainte de împlinirea fatumului. Ilie Ighel Deleanu, redactor la revista „Fântâna Blanduziei”, este cel care îi va da titlul „Stelele-n cer”, după versul de început.

„Stelele-n cer
Deasupra mărilor
Ard depărtărilor
Până ce pier.
După un semn
Clătind catargele
Tremură largile
Vase de lemn;
Niște cetăți
Veghind întinsele
Și necuprinsele
Singurătăți.

Orice noroc
Și-întinde-aripile
Gonit de clipele
Stării pe loc.
Până ce mor,
Pleacă-te îngere
La trista-mi plângere
Plină de-amor.
Nu e păcat?
Ca să se lepede
Clipa cea repede
Ce ni s-a dat?”

Florentin Streche

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*